

инжиниринга могут быть физические или юридические лица и их структурные подразделения, государственные органы и органы местного самоуправления, а исполнителями по этим договорам могут быть физические лица – профессионалы и юридические лица, которые специализируются на предоставлении инженеринговых услуг.

Ключевые слова: договор инженеринга, стороны договора, заказчик, соисполнитель, универсальность, физическое лицо.

Summary

Nasurlaieva K. The engineering contracts parties.

The article is devoted to elements of the contract of engineering, like him. The views of local scientists and practitioners statement said definition. The study determined that the the customer under the contract engineering can be physical or legal persons and their structural units, state agencies and local governments, and artists to these contracts be physical persons – professionals and legal entities that specialize in providing engineering services.

Key words: contract engineering, parties to the agreement, the customer, subcontractor, versatility, individual.

УДК 347.9 + 342.5

О. Ю. ОДОСІЙ

Ольга Юрїївна Одосїй, здобувач Київського університету права НАН України

ВИКОНАННЯ УХВАЛИ СУДУ ПРО НАКЛАДЕННЯ АРЕШТУ НА МАЙНО, ЩО НАЛЕЖИТЬ ВІДПОВІДАЧЕВІ І ЗНАХОДИТЬСЯ В НЬОГО АБО В ІНШИХ ОСІБ: ОКРЕМІ АСПЕКТИ ВИКОНАВЧОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Інститут забезпечення цивільного позову перебуває в тісному зв'язку з інститутом виконавчого провадження. Адже вжиття заходів щодо забезпечення позову дає змогу гарантувати ефективне виконання судових рішень у цивільних справах.

Метою застосування арешту на майно, що належить відповідачеві і знаходиться у нього або в інших осіб, як заходу забезпечення цивільного позову, є досить обґрунтоване припущення, що майно, яке є у відповідача на момент пред'явлення позову, може зникнути, зменшитися за кількістю або погіршитися за якістю на момент виконання рішення суду.

Тож слід зазначити, що виконавче провадження як завершальна стадія судового провадження та примусове виконання рішень інших органів (посадових осіб) – це сукупність дій органів і посадових осіб, визначених у Законі України «Про виконавче провадження» від 21 квітня 1999 р. № 606-XIV (далі – Закон), що спрямовані на примусове виконання рішень судів та інших органів (посадових осіб), які провадяться на підставах, у межах повноважень та у спосіб, визначені Законом, іншими нормативно-правовими актами, прийнятими відповідно до цього Закону та інших законів, а також рішеннями, що відповідно до цього Закону підлягають примусовому виконанню (згідно зі ст. 1 Закону)¹.

Примусове виконання рішень в Україні покладається на Державну виконавчу службу, яка входить до системи органів Міністерства юстиції України (відповідно до ч. 1 ст. 2 Закону).

Як впливає із п. 2 ч. 2 ст. 17 Закону, підлягають виконанню державною виконавчою службою такі виконавчі документи, як ухвали судів у цивільних справах. У тому числі ухвали суду про забезпечення цивільного позову.

Таким чином, виконавчими документами щодо забезпечення позову є ухвали суду про накладення арешту на майно або грошові кошти, що належить відповідачеві і знаходиться у нього або в інших осіб.

Метою накладення арешту на майно боржника є: 1) забезпечення збереження майна боржника, що підлягає подальшій передачі стягувачеві або реалізації; 2) виконання рішення про конфіскацію майна боржника; 3) виконання ухвали суду про накладення арешту на майно, що належить відповідачу і знаходиться у нього чи в інших осіб².

Отже, накладення арешту на майно здійснюється також на підставі ухвали суду про накладення арешту на майно, що належить відповідачу і знаходиться у нього чи в інших осіб, що постановлена у порядку ст. 151 Цивільного процесуального кодексу України (далі – ЦПК України).

У п. 3 постанови Пленуму Верховного Суду України «Про практику застосування судами цивільного процесуального законодавства при розгляді заяв про забезпечення позову» від 22 грудня 2006 р. № 9 (далі – ППВСУ № 9) зазначається, що відповідно до п. 1 ч. 1 ст. 152 ЦПК України позов майнового характеру дозволяється забезпечувати шляхом накладення арешту на майно або грошові кошти, що належать відповідачеві і знаходяться у нього або в інших осіб³.

Таким чином, застосування даного заходу забезпечення позову можливе лише у разі забезпечення позову майнового характеру.

Вчені-процесуалісти зазначають, що особливість такого провадження полягає у відсутності в Законі регламентації цього процесу, його оплати, фактичній неможливості назвати відповідача у справі боржником до ухвалення судового рішення тощо⁴. Вважаємо, що необхідно врахувати все це у чинному законодавстві України.

Щодо вказівки про те, що найбільш поширеним у судовій практиці серед заходів забезпечення позову є накладення арешту на майно або грошові кошти, що належать відповідачеві та знаходяться в нього або в інших осіб, слід зазначити наступне.

Вказане, наприклад, підтверджується аналізом статистичних даних застосування заходів забезпечення позову. Так, виходячи з даних, наданих районними судами м. Харкова, міськими, районними, міськрайонними судами Харківської області, а також даними апеляційного суду Харківської області щодо розгляду суддями заяв про застосування заходів забезпечення позову, більшість заяв стосувались такого заходу забезпечення позову, як накладення арешту на майно. Здебільшого із заявою про забезпечення позову звертались позивачі у цивільних справах про поділ майна подружжя, стягнення кредитної заборгованості, стягнення боргу, визнання договору дарування недійсним, розірвання договору, визнання права власності, визнання заповіту недійсним тощо⁵.

Суть даного заходу забезпечення позову полягає в тому, що суд забороняє відповідачеві, а також іншим особам, в яких перебуває майно відповідача, розпоряджатися відповідними коштами або іншим майном, накладення заборони щодо відчуження майна, що спрямований на реальне виконання майбутнього судового рішення.

Так, накладений арешт, як правило, не є перепорою в користуванні майном, на яке такий арешт накладений, якщо це не тягне за собою його знищення або зменшення його цінності⁶.

Отже, арешт майна відповідача може стосуватися як заборони розпоряджатися майном, так і заборони користуватися ним.

Також слід врахувати думку А. Коляди, який зазначає, що при застосуванні такого заходу забезпечення позову, як накладення арешту на майно необхідно конкретизувати його дію: чи то опис, вилучення і передача на зберігання іншій особі, чи то заборона на відчуження⁷.

Особливістю ж такого заходу, як накладення арешту на майно відповідача є те, що він застосовується для забезпечення збереження майна відповідача.

Щодо окремих аспектів виконавчого провадження з виконання вказаної ухвали суду про забезпечення цивільного позову слід зазначити наступне.

Згідно з ч. 1 ст. 19 Закону державний виконавець відкриває виконавче провадження на підставі виконавчого документа, зокрема за заявою стягувача або його представника про примусове виконання рішення.

Так, якщо виконавчий документ відповідає вимогам, визначеним ст. 18 Закону, пред'явлений у встановлені строки та до відповідного органу державної виконавчої служби, державний виконавець зобов'язаний відкрити виконавче провадження протягом трьох робочих днів з дня надходження до нього виконавчого документа.

Як вбачається в ч. 4 ст. 25 Закону, у разі відкриття виконавчого провадження за виконавчим документом про забезпечення позовних вимог строк для самостійного виконання рішення боржником не надається.

Відповідно до ч. 4 ст. 30 Закону в разі якщо ухвала суду підлягає негайному виконанню, державний виконавець відкриває виконавче провадження не пізніше наступного робочого дня після надходження документа і невідкладно розпочинає його примусове виконання.

Отже, державний виконавець під час виконання ухвали суду про вжиття заходів забезпечення цивільного позову повинен дотримуватися загальних правил здійснення виконавчого провадження, що визначені Законом та іншими нормативно-правовими актами.

Згідно зі ст. 57 Закону арешт на майно боржника може накладатися державним виконавцем шляхом: винесення постанови про арешт коштів та інших цінностей боржника, що знаходяться на рахунках і вкладах чи на зберіганні у банках або інших фінансових установах; винесення постанови про арешт коштів, що перебувають у касі боржника або надходять до неї; винесення постанови про арешт майна боржника та оголошення заборони на його відчуження; проведення опису майна боржника і накладення на нього арешту.

Закон розмежує такі процесуальні дії, як накладення арешту на майно і оголошення заборони на його відчуження, а також проведення опису і арешту майна.

Відповідно до п.п. 4.2.1 п. 4.2 Інструкції з організації примусового виконання рішень, що затверджена наказом Міністерства юстиції України від 2 квітня 2012 р. № 512/54 (далі – Інструкція) опис та арешт майна боржника здійснюються в такій послідовності: після виявлення майна боржника державний виконавець проводить опис та арешт цього майна, про що складає акт⁸.

Як зазначається в п. 4.2.3 Інструкції, якщо опис і арешт майна здійснюються на виконання рішення про забезпечення позову, державний виконавець передає арештоване майно на зберігання боржнику або його представнику. Іншій особі майно на зберігання може бути передано лише у випадку відсутності боржника чи його відмови від прийняття майна на зберігання, а також у випадку, якщо судовим рішенням визначено іншу особу, якій необхідно передати майно на зберігання⁹.

Вважаємо вказаний пункт Інструкції недосконалим, оскільки на виконання судового рішення про забезпечення позову (ухвали суду) державний виконавець передає арештоване майно на зберігання «відповідачу» або його представнику. Так, особа боржника відсутня у даному провадженні.

Отже, підтримуємо думку вчених-правників, які виділяють складовими елементами арешту: опис; оголошення заборони розпорядження; обмеження в праві користування майном або його вилучення у боржника (відповідача) та передачу на зберігання іншим особам¹⁰ (виконавчий секвестр).

Тож вважаємо обґрунтованою позицію вчених, які вказують на місце виконавчого секвестру під час виконання державним виконавцем ухвали суду про накладення арешту на майно або грошові кошти, що належать відповідачеві і знаходяться у нього або в інших осіб. При цьому зберігача призначає державний виконавець, та ним може бути відповідач, на відміну від судового секвестру (передача речі на зберігання іншим особам як заходу забезпечення позову (п. 7 ч. 1 ст. 152 ЦПК України), де зберігача призначає суд¹¹.

Слід також зазначити, що відомості про обтяження рухомого майна вносяться до Державного реєстру обтяжень рухомого майна. Державна реєстрація обтяжень рухомого майна проводиться з метою забезпечення виконання зобов'язань і захисту прав юридичних і фізичних осіб стосовно рухомого майна (відповідно до п. 1 Порядку ведення Державного реєстру обтяжень рухомого майна, що затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 5 липня 2004 р. № 830 (далі – Порядок № 830)¹².

Відомості про обтяження рухомого майна вносяться до Реєстру на підставі заяви обтяжувача чи уповноваженої ним особи або рішення суду (згідно з п. 6 Порядку № 830).

Про внесення до Реєстру запису про обтяження рухомого майна реєстратор видає обтяжувачу чи уповноваженій ним особі примірник витягу. Другий примірник витягу реєстратор протягом п'яти днів надсилає боржнику (згідно з п. 12 Порядку № 830).

Так, підтвердженням того, що арешт на рухоме майно накладений, є витяг із Державного реєстру обтяжень рухомого майна про реєстрацію обтяження.

Щодо накладення арешту на нерухоме майно, звертаємо увагу на наступне. Так, відносини, пов'язані з державною реєстрацією прав на нерухоме майно та їх обтяжень, регулюються Законом України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень» від 1 липня 2004 р. № 1952-IV, згідно з яким державна реєстрація обтяжень нерухомого майна здійснюється в Державному реєстрі прав на нерухоме майно органами державної реєстрації прав на підставі ухвали суду, постанови державного виконавця про накладення арешту на нерухоме майно (відповідно до п. 3 ч. 2 ст. 19 даного закону)¹³.

Процедура проведення державної реєстрації речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень, перелік документів, необхідних для її проведення, передбачені Порядком державної реєстрації прав на нерухоме майно та їх обтяжень, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 17 жовтня 2013 р. № 868 (далі – Порядок № 868)¹⁴.

Як зазначається в п. 2 вказаного Порядку № 868, державну реєстрацію прав шляхом внесення записів до Державного реєстру прав проводять орган державної реєстрації прав та нотаріус як спеціальний суб'єкт, на якого покладаються функції державного реєстратора прав на нерухоме майно¹⁵.

Відповідно до п. 8 Порядку № 868 для проведення державної реєстрації обтяжень заявник подає органі державної реєстрації прав, нотаріусові, особі, зазначеній у п. 1-1 Порядку № 868, відповідну заяву. Заява про державну реєстрацію подається щодо кожного об'єкта нерухомого майна окремо (згідно з абз. 2 п. 8 Порядку № 868).

У теорії виконавчого та нотаріального провадження, а також між юристами-практиками тривають дискусії з приводу необхідності звернення до державного виконавця для виконання такої ухвали суду, чи є доцільним таке виконавче провадження, оскільки державний виконавець є «посередником», а відповідні відомості до реєстрів вносяться державним реєстратором або нотаріусом за заявою державного виконавця у порядку, встановленому чинним законодавством України. Вважаємо дане виконавче провадження недоцільним, а виконання даної ухвали державним реєстратором чи нотаріусом на підставі судового рішення сприятиме скороченню строку виконання ухвали суду.

Однак на сьогодні існує вказане виконавче провадження, що і є предметом дослідження автором у даній статті.

На підставі проведеного аналізу слід зазначити, що державні виконавці звертають увагу на те, що «трапляються непоодинокі випадки порушення державними реєстраторами, які здійснюють державну реєстрацію обтяжень, строків розгляду поданих державними виконавцями документів, прийняття відповідних рішень та повідомлення органів державної виконавчої служби, також трапляються випадки необґрунтованих відмов у проведенні державної реєстрації обтяжень»¹⁶. Проте кожен такий випадок є не що інше як порушення державним реєстратором відповідних норм чинного законодавства, а тому, враховуючи те, що дані ухвали суду підлягають негайному виконанню, задля забезпечення виконання в майбутньому рішення суду, питання щодо виконання зазначеної ухвали суду державним реєстратором чи нотаріусом без відповідного звернення до державного виконавця та відповідно відкриття виконавчого провадження є досить актуальним. У такому випадку ухвала про забезпечення позову надсилається судом до відповідного державного реєстратора чи до нотаріуса, що скорочує строки виконання даної ухвали.

Отже, враховуючи зазначене, слід вказати, що накладення арешту на майно відповідача державним реєстратором чи нотаріусом без відкриття відповідного виконавчого провадження (без звернення до державного виконавця) створює додаткові гарантії реального виконання судового рішення.

Після винесення рішення суду та набрання ним законної сили арешт з майна не знімається, оскільки у даному випадку необхідно звернутися до суду із заявою про скасування заходів забезпечення позову¹⁷.

Щодо виконавчого провадження, слід зазначити, що з 1 вересня 2015 р. спрощено процедуру скасування арешту майна, накладеного судом в порядку забезпечення позову. Так, відповідно до наказу Міністерства юстиції України від 12 серпня 2015 р. № 1483/5 внесено зміни до Інструкції з організації примусового виконання рішень щодо процедури звільнення майна з-під арешту, арештованого з метою забезпечення позову.

Таким чином, починаючи з 1 вересня 2015 р. при скасуванні судом заходів забезпечення позову за завершеними виконавчими провадженнями державний виконавець відновлює виконавче провадження протягом трьох робочих днів з дня надходження рішення суду (у разі якщо завершено виконавче провадження знищено у зв'язку із закінченням строку його зберігання, державний виконавець вживає заходів щодо відновлення матеріалів виконавчого провадження за допомогою відомостей з Єдиного державного реєстру виконавчих проваджень та інших документів, інформації, одержаних ним, у тому числі від сторін виконавчого провадження), після чого майно звільняється з-під арешту за постановою державного виконавця без винесення постанови про відкриття виконавчого провадження.

Таким чином, підсумовуючи все сказане вище, слід зазначити, що накладення арешту на нерухоме майно відповідача створює додаткові гарантії реального виконання судового рішення та застосовується для забезпечення збереження майна відповідача.

Накладення арешту на майно здійснюється на підставі ухвали суду про накладення арешту на майно, що належить відповідачу і знаходиться у нього чи в інших осіб, що являє собою виконавчий документ. Державний виконавець під час виконання зазначеної ухвали суду повинен дотримуватися загальних правил здійснення виконавчого провадження, що визначені Законом України «Про виконавче провадження» та іншими нормативно-правовими актами.

Складовими елементами арешту є: опис; оголошення заборони розпорядження; обмеження в праві користування майном або його вилучення у боржника (відповідача) та передача на зберігання іншим особам (виконавчий секвестр). Відомості про обтяження рухомого майна вносяться до Державного реєстру обтяжень рухомого майна, державна реєстрація обтяжень нерухомого майна здійснюється в Державному реєстрі прав на нерухоме майно державним реєстратором чи нотаріусом.

Також вважаємо актуальним питання щодо виконання зазначеної ухвали суду державним реєстратором чи нотаріусом без відповідного звернення до державного виконавця та відкриття виконавчого провадження.

¹ Про виконавче провадження : Закон України від 21 квітня 1999 р. № 606-XIV// Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 24 – Ст. 207.

² Фурса С. Я. Закони України «Про державну виконавчу службу», «Про виконавче провадження», «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» / С. Я. Фурса, Є. І. Фурса. – К. : Видавець Фурса С. Я. : КНТ, 2008. – С. 515.

³ Про практику застосування судами цивільного процесуального законодавства при розгляді заяв про забезпечення позову : постанова Пленуму Верховного Суду України від 22 грудня 2006 р. № 9 // Бізнес: законодавство та практика. – 2007. – № 7. – С. 3.

⁴ Фурса С. Я. Закони України «Про державну виконавчу службу», «Про виконавче провадження», «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» / С. Я. Фурса, Є. І. Фурса. – К. : Видавець Фурса С. Я. : КНТ, 2008. – С. 517.

⁵ Узагальнення судової практики розгляду заяв про забезпечення позову у 2013 році, I півріччі 2014 року. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://hrg.court.gov.ua/sud2090/inf_court/generalization/uzag24/

⁶ Булгакова І. Деякі питання забезпечення позову в господарському процесі / І. Булгакова // Вісник господарського судочинства. – 2005. – № 3. – С. 201.

⁷ Коляда А. Арест имущества как обеспечение иска / А. Коляда // Юридическая практика. – 2008. – 18 марта (№ 12). – С. 13 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://urist.org.ua/issue/civ/24813100408>

⁸ Про затвердження Інструкції з організації примусового виконання рішень : наказ Міністерства юстиції України від 2 квітня 2012 р. № 512/5 4 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0489-12/page2>

⁹ Там само.

¹⁰ Фурса С. Я. Закони України «Про державну виконавчу службу», «Про виконавче провадження», «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» / С. Я. Фурса, Є. І. Фурса. – К. : Видавець Фурса С. Я. : КНТ, 2008. – С. 515.

¹¹ Корольов В. В. Судовий та виконавчий секвестри: екскурс в процесуальні науки / В. В. Корольов // Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України. – 2010. – Вип. 25. – С. 107–110: [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/j-pdf/apvchzu_2010_25_23.pdf

¹² Про затвердження Порядку ведення Державного реєстру обтяжень рухомого майна : постанова Кабінету Міністрів України від 5 липня 2004 р. № 830 : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/830-2004-p>

¹³ Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень : Закон України від 1 липня 2004 р. № 1952-IV : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1952-15/page2>

¹⁴ Про затвердження Порядку державної реєстрації прав на нерухоме майно та їх обтяжень : постанова Кабінету Міністрів України від 17 жовтня 2013 р. № 868: [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/868-2013-p>

¹⁵ Там само.

¹⁶ Методичні рекомендації : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://obljustif.gov.ua/wpcontent/uploads/2013/11/zabezpechennypozovu.doc&rct=j&q=&esrc=s&sa=U&ved=0CB8QFjACahUKewiCj9WliYjAhXlp3IKHTfbDAU&sig2=egsD4pz7juCRggfDnlvZg&usq=AFQjCNGAMzlgG0PosXSXk6Pt69MbAp6PdA>

¹⁷ На нерухоме майно відповідача арешт може накладатися двічі на двох підставах, що уповільнює виконання рішення суду : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.uris-c.com.ua/2012/11/13/на-нерухоме-майно-відповідача-арешт-м/>

Резюме

Одосій О. Ю. Виконання ухвали суду про накладення арешту на майно, що належить відповідачеві і знаходиться у нього або в інших осіб: окремі аспекти виконавчого провадження.

У даній науковій статті проаналізовано зв'язок інституту забезпечення цивільного позову з інститутом виконавчого провадження в аспекті виконання ухвали суду про накладення арешту на майно, що належить відповідачеві і знаходиться у нього або в інших осіб. Автором статті досліджено окремі аспекти відповідного виконавчого провадження, у тому числі щодо здійснення опису, накладення арешту та щодо передачі майна на зберігання іншим особам (виконавчий секвестр). Також автором розглянуто порядок внесення відомостей про обтяження майна до Державного реєстру обтяжень рухомого майна, до Державного реєстру прав на нерухоме майно державним реєстратором чи нотаріусом, на підставі чого зроблено відповідні висновки про доцільність виконавчого провадження в даному випадку.

Ключові слова: ухвала суду, забезпечення позову, виконавче провадження, арешт майна, опис, виконавчий секвестр, зберігач, державний реєстр, нотаріус.

Резюме

Одосій О. Ю. Выполнение определения суда о наложении ареста на имущество, принадлежащее ответчику и находящееся у него или у других лиц: отдельные аспекты исполнительного производства.

В данной научной статье проанализирована связь института обеспечения гражданского иска с институтом исполнительного производства в аспекте выполнения определения суда о наложении ареста на имущество, принадлежащее ответчику и находящееся у него или у других лиц. Автором статьи исследованы отдельные аспекты соответствующего исполнительного производства, в том числе по осуществлению описания, наложению ареста и о передаче имущества на хранение другим лицам (исполнительный секвестр). Также автором рассмотрен порядок внесения сведений об обременении имущества в Государственный реестр обременений движимого имущества, в Государственный реестр прав на недвижимое имущество государственным регистратором или нотариусом, на основании чего сделаны соответствующие выводы о целесообразности исполнительного производства в данном случае.

Ключевые слова: определение суда, обеспечение иска, исполнительное производство, арест имущества, описание, исполнительный секвестр, хранитель, государственный реестр, нотариус.

Summary

Odosii O. Execution of the court seizure of the property belonging to and allocated in the defendant or third parties: some aspects of the enforcement proceedings.

This scientific article analyzes the link between institution providing civil claim and the institution of enforcement proceedings in respect of the implementation of the court seizure of property belonging to and allocated in the defendant or third parties. The author of the article explores some aspects of the relevant enforcement proceedings, including the execution of the description, seizure and depositing of the arrested property by the third parties (executive sequestration). The authors also reviews the procedure for entering data about encumbrance of property in the State Register of Encumbrances of movable property, the State register of rights for immovable property by the state registrar or a notary, whereby the appropriate conclusions about the expediency of enforcement proceedings in this case are made.

Key words: decision of the court, the claim, execution, seizure, description, Executive sequestration, custodian, State Register, the notary.

УДК 347.454

О. М. СИТНИК

Олена Миколаївна Ситнік, здобувач НДІ приватного права і підприємництва імені академіка Ф. Г. Бурчака НАПрН України

НЕУСТОЙКА ЯК СПОСІБ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИКОНАННЯ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ ЗА ДОГОВОРОМ ПОБУТОВОГО ПІДРЯДУ

Стан економіки будь-якої держави, стабільність і ефективність цивільного обороту перебувають у прямій залежності від сумлінності й старанності учасників цивільного обороту, від належного виконання договірних зобов'язань. Характерною особливістю сучасного цивільного обороту стали низький рівень договірної дисципліни, значне збільшення кількості невиконаних чи неналежно виконаних зобов'язань. Це, у свою чергу, обумовило нагальну потребу в підвищенні захисту інтересів споживачів різного роду робіт та загострило проблему забезпечення належного виконання споживчих договорів загалом та договорів побутового підряду зокрема.

У практиці виконання умов договору побутового підряду сторони стикаються з безліччю проблем, які стосуються умов і елементів виконання, характеру дій, що становлять предмет виконання, особливостей